

255955

J. Sabah

Sa. fa. 3

Günaydın

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Ayıp!

İşte, mânası değişen, târifi güçleşen bir kelime daha: Ayıp!

Edebiyatta ayıp, ailede ayıp, evde, sokakta, vapurda, tramvayda ayıp...

Eski şair için «ter» ayıptı. Sevgilişinin utandığını, utançtan terlediğini mi söyleyecek? Gelsin teşbih:

Kat kat düşüp ol peri hicaba
Garkoldu gülâb-ı ızıraba!
Bugün?..

Bugün, rahmetli Orhan Veli'nin «nasır» ı bile, Nedim'in «Küşe-i destar» a iliştiği gül goncası gibi kalıyor.

Bir kere değil, bin kere affedersiniz:

Büyük balık küçük balığı yutar demişler,

Bok yemişler!

Bu, iki mısra'dır ve kâğıdı kirleten bu kelime, bir şairin kaleminden çıkmıştır. Oyle bir şair ki, babası:

Hezaran per açıp reng-ü ziyadan,
Ufûl etmiş güneş sahn-i semadan.

Beytini yazan ve Mustafa Kemâl İzmir'e girerken:

Yaşlı gittim, şen geldim,
Aç koynunu ben geldim.
Bana bir yudum su ver,
Çok uzak yerden geldim!

Destanını söyleyen Sâmih Rif'at'ır. Artık siz düşününüz, edebiyatta, eskiden adına «edeb-i kelâm» denen «ayıp» ne hâle gelmiş!

Türk ailesi, evden apartmana taşınırken de bâzı ayıplar, lüzumsuz eşya arasında galiba unutuluverdi: En az bir merdivenle ayrılan iki katlı evin bütün gizli sesleri, şimdi üç odalı dairenin ortak sırdır!

Eski Ramazanlarda oruç yemek suçtu. Şimdi, rakı içmek bile suç... Ne suçtu, ayıp değil!

Peçe, çarşaf... Elbet ayıp. Annelerimize, hemşirelerimize, kızlarımıza, yıllarca, güneşi kara bir bulut arkasından gösterdiğimiz yetmez mi?... Gazetelerimiz ne kadar telâş etse azdır.

Yalnız merak ediyorum: Peçe, ayıp. Çarşaf, ayıp. Pekiiiyy, ya Bikini mayo?.. Kadın vücudünü ancak Havva Anamızın incir yaprağı kadar örten şu kalçadan düğümlü ipek üçgen?.. O ayıp değil mi?

Kızlarımız, eski gelinlerin yatak odasında soyunamayacakları kadar plajda çıplaklaşıyorlar!

Ne dersiniz? Yoksa benim bu ayıplarım da mı artık ayıp?

